

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Інновація – нововведення, яке є результатом системної функціональності, що орієнтоване на реалізацію досягнень науково-технічного прогресу та їх удосконалення, а також на зміни у внутрішньому середовищі організації задля підвищення продуктивності та отримання переваг в умовах конкуренції. Інноваційний процес – організований комплекс всіх видів продуктивної діяльності, що здійснюються послідовно у процесі впровадження інновацій. Розрізняють 3 типи інноваційного процесу:

1. «Прорив». Цей тип передбачає: створення суттєво нових знань; визначення можливості перетворення отриманих основних знань в ідеї; окреслення потреб споживачів в інновації даного типу; формування якісних і кількісних параметрів; випробування інновації; виробництво; поширення її у сфері діяльності; поширення у прилеглий галузі; оцінка результату і потенціалу інновацій.

2. «Покращення». Вибір певних процесів, що потребують покращення на основі перевірки будь-якого предмету, а також пошуку проблем, що потребують вирішення; створення ідей щодо покращення; вибір основної ідеї покращення; підготовка технічного завдання з покращення; його тестування; коректування; комерціалізація; поширення по різних об'єктах; оцінка результативності покращення.

3. «Модифікація». Дослідження потреб видозміни; вибір і конкретизація виміру, котрий потрібно змінити; організація завдання; випробування; впровадження; комерціалізація; поширення і оцінка результативності.

Інноваційні процеси можуть мати різні завдання в організаціях – операційні і стратегічні. Операційні інновації – нововведення, обслуговує недовготривалі цілі компанії, тобто за рахунок зменшення витрат відбувається підвищення прибутковості підприємства, покращення якості продукту, вихід на нові ринки збуту тощо. Стратегічні інновації – сприяє розв'язанню масштабних завдань існування компанії на протязі довгострокових шансів, досягнення цілей, націлених не на одержання поточно прибутку, а на задоволення потреб споживачів. Така діяльність потребує виконання низки функцій. Від створення нової ідеї, до виведення на ринок нового продукту. Стратегію подальшого розвитку складають на основі досконало вивчених чинників зовнішнього середовища, таких як: економічні, науково-технологічні, демографічні, екологічні, дослідження ринку і конкуренції в галузі.

Умови успішної реалізації інноваційного проекту: 1. Розуміння мети проекту на всіх ланках управління; 2. Якість і обсяг інформації по створенню проекту; 3. Ресурсне забезпечення; 4. Зібрана, мотивована і надійна проектна команда.

Отже, інноваційний процес – процес трансформації знань, ідей в інновацію. Він є невід'ємною частиною існування організації, без нього не може бути розвитку. Головна його риса – отримання результату, придатного для практичної реалізації.

Список використаних джерел та літератури:

1. Harvard Business Review. Про інновації. 10 найкращих / Harvard Business Review - "KM-Букс", — 2018. – 208 с.
2. Білик В.В. Формування системісоціального інвестування на підприємстві //“GLOBAL SCIENTIFIC UNITY 2014” (Чехія, м. Прага). 2014. С. 211–215.
3. Кит Локир, Джеймс Гордон. Управління проектами. Ступені вищої майстерності / Кит Локир, Джеймс Гордон - "Гревцов Паблішер", — 2008. - 352 с.
4. Річард Н'ютон. Управління проектами від А до Я/ Річард Н'ютон –"Альпіна Паблішер", - 2014. -192 с.
5. Джеф Сазерленд. Революційний метод управління проектами/ Джеф Сазерленд – "Манн, Іванов і Фербер" – 2015. – 288 с.

Науковий керівник: професор кафедри менеджменту та економічної безпеки,
д.е.н., доцент Білик В.В.